

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **BAO SHI s.r.o.** se sídlem Cíglerova 1089/30, Praha 9, zastoupen JUDr.Stanislavem Stunou, advokátem se sídlem Počernická 3225/2c, Praha 10 proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2013 čj: 3429/1.30/13/14.3

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2013 čj: 3429/1.30/13/14.3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 27.6.2013 čj: 15503/7.72/13/14.3, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 290.000 Kč za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a uložena povinnost

žalobci uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce uvedl, že uvedeného deliktu se měl dopustit jako zaměstnavatel tím, že umožnil výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah tím, že dne 19.11.2012 ve své pracovně umožnil vykonávat práce spočívající v pomocných pracích v kuchyni a přípravě jídel fyzické osobě Q. Z., státní příslušnost ČLR, aniž by s touto osobou měl uzavřenu pracovní smlouvu nebo některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle zákona č. 262/2006 Sb. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve spise, žalobce byl procesním postupem zkrácen na svých právech. Správní orgán nikdy neprovedl během řízení svědeckou výpověď pana Q. Z., výpověď tohoto svědka je však klíčová pro řádné objasnění skutkové podstaty předmětného deliktu. Nebyl tak zjištěn řádně skutkový stav. Navrhl proto, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, setrvává na svém rozhodnutí, že žalobce se správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti dopustil. K neprovedení svědecké výpovědi se žalovaný obšírně vyjádřil na třetí až páté straně napadeného rozhodnutí, provedení svědecké výpovědi považoval za nadbytečné, když skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byl zjištěn. Závěry žalovaného se opírají o protokol o kontrole, předloženou nepodepsanou pracovní smlouvu, protokol o podaném vysvětlení a protokol o ústním jednání, kdy jednatel žalobce za přítomnosti tlumočnicka popsal skutkový stav tak, jak je popsán i v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, resp. v napadeném rozhodnutí. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 7.2.2014 čj: 11 Ad 21/2013-27 tak, že tento návrh zamítl. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 10.2.2014.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť rozsahem námitek je soud vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že dne 19.11.2012 provedl Celní úřad Česká Lípa v restauraci žalobce v České Lípě, Mariánská 202 kontrolu, a to za přítomnosti jednatele kontrolované osoby. Bylo konstatováno, že v době kontroly pracovní činnost vykonávali pan B. G. (jednatel žalobce), pan Q. Z. a paní W. Z. ve vztahu k zaměstnanci Q. Z. byla předložena neúplná pracovní smlouva, pracovní povolení ani informační karta potvrzující splnění informační povinnosti nebyla předložena. Vzniklo tak podezření, že kontrolovaná osoba porušila ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti a umožnila výkon nelegální práce, nebyla splněna informační povinnost uvedená v § 87 zákona o zaměstnanosti.

Dne 21.11.2012 byl na Celním úřadu Česká Lípa sepsán protokol o podaném vysvětlení, ve kterém jednatel žalobce uvedl, že pan Z. v restauraci pomáhal pouze na zkoušku, pracovní povolení ani živnostenský list nemá. Předložená pracovní smlouva je pouze na zkoušku, a pokud se cizinec osvědčí, smlouva se upraví.

Ve spise je založena pracovní smlouva, uzavřená mezi žalobcem a panem Q. Z. ze dne 15.11.2012, s datem nástupu 15.11.2012 na druh práce kuchař se sjednanou zkušební dobou

na jeden měsíc. Uvedená smlouva obsahuje podpis zaměstnance, razítko zaměstnavatele, chybí podpis pracovníka oprávněného jednat jménem zaměstnavatele. Ze spisového materiálu je zřejmé, že uvedená smlouva byla zaslána úřadu práce dne 21.11.2012.

Sdělením ze dne 24.4.2013 zahájil Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti s poučením účastníka řízení o jeho procesních právech a s tím, že je na den 20.5.2013 nařízeno ústní jednání.

O uvedeném ústním jednání byl sepsán dne 20.5.2013 protokol, ve kterém jednatel žalobce uvedl, že pan Q. Z. byl v restauraci na adrese Mariánská 202, Česká Lípa jen na zkoušku, kam odešel neví. Doporučil mu ho kamarád. Pan Q. Z. uvedl, že je kuchařem, pár dnů se vyskytoval v kuchyni, ale nepracoval, jen se díval, jak to v kuchyni chodí. Dne 15.1. začal pomalu dělat nějaké práce, přišla kontrola. Pracoval jen jeden den, žádné pokyny k práci nebyly vydány. Když pan Q. Z. viděl, že něco potřebuji pomoci, tak to udělal, jak to měl odkoukané z předchozích dnů. Měl v úmyslu zkoušet ho 10-14 dnů. Pan Q. Z. byl v restauraci ještě jeden den po kontrole, říkal mu, že vyřídí všechny potřebné doklady a zaměstná ho, ale on odletěl do Číny. Pokud jde o pracovní smlouvu, řekl mu tlumočník, že je to potřeba, tak doklad vzal na úřad pro účely získání povolení k zaměstnání. Tlumočník mu neřekl zřejmě, že má smlouvu také podepsat. Moc si to nepamatuje. Pan Q. Z. docházel do restaurace vždy ve špičce kolem obědů. Odměnu za práci pan Q. Z. neobdržel, měl pracovní oděv vlastní, nástroje a podobné věci, co jsou v kuchyni, byly firemní.

Dne 24.6.2013 vydal Oblastní inspektorát práce pro Ústecký a Liberecký kraj rozhodnutí pod čj: 15503/7.72/13/14.3 sp.zn. 30329/7.72/12/14.3, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce se dopustil tím, že umožnil dne 19.11.2012 v provozovně čínské restaurace na adrese Mariánská 202 Česká Lípa práci spočívající v pomocných pracích v kuchyni při přípravě jídel fyzické osobě Q. Z., státní příslušnost Čína, aniž by s touto osobou měl uzavřenu pracovní smlouvu nebo některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle zákona č. 262/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Výkon práce této fyzické osoby vykazoval znaky závislé práce podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, protože práci vykonávala osobně pro účastníka řízení ve vztahu k podřízenosti, jeho jménem a podle jeho pokynů. Tím došlo k porušení ustanovení § 3 zákoníku práce a umožnění výkonu nelegální práce definované v § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Tímto jednáním se žalobce dopustil správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, proto se mu ukládá pokuta ve výši 290.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V odůvodnění správní orgán poukázal na kontrolu, jež byla provedena Celním úřadem Česká Lípa, byl konstatován obsah vyjádření jednatele žalobce při ústním jednání dne 20.5.2013. Bylo konstatováno, že byl umožněn výkon práce, která vykazovala znaky závislé práce podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, jednatel žalobce pana Q. Z. přijal na zkoušku, při práci se musel řídit pravidly, která byla v provozovně účastníkem řízení určena. Práci vykonával uvedený pracovník jménem účastníka řízení, konal ji v jeho provozovně, používal materiál a pracovní prostředky patřící k provozovně, vykonával práci osobně. Správní orgán uzavřel, že došlo k naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu. V závěru odůvodnil výši uložené pokuty s tím, že bylo jako přitěžující okolnost přihlédnuto ke skutečnosti, že účastníku řízení byla za správní delikty podle § 140 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti uložena již jednou pokuta ve výši 20.000 Kč, a to rozhodnutím ze dne 4.2.2009.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že správní orgán vyslechl pouze statutárního zástupce účastníka řízení, nikdy neprovedl výslech pana Q. Z.,

skutkový stav tak nemohl být dostatečně prokázán. K výzvě správního orgánu žalobce uvedl, že navrhuje, aby odvoláním napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 25.10.2013 čj: 3429/1.30/13/14.3, kterým bylo odvolání zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj potvrzeno. V odůvodnění žalovaný správní orgán zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, poukázal na definici nelegální práce uvedenou v ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, poukázal na ustanovení § 2 odst. 2 a odst. 1 zákoníku práce s tím, že došlo k naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu. Dále uvedl, že po dobu uvedení správního řízení u oblastního inspektorátu odvolatel (žalobce) nenavrhl důkaz fyzickou výpověď, učinil tak až v rámci odvolání, proto je k těmto skutečnostem nutno přistupovat v mezích ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Současně konstatoval, že prvostupňový správní orgán dostatečným způsobem prokázal výkon nelegální práce, resp. umožnění výkonu nelegální práce ze strany účastníka řízení, když vycházel z výsledků kontroly, resp. z protokolu o kontrole, protokolu o ústním jednání. Odvolací orgán nemá důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, svědeckou výpověď považuje za nadbytečnou, nemohla by vyvrátit při kontrole zjištěný stav věci, zejména protokol o výsledku kontroly a předloženou nepodepsanou pracovní smlouvu a vyjádření účastníka řízení v rámci správního řízení. Dále se zabýval výší uložené pokuty.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobci byla uložena pokuta za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 tohoto zákona. Výkon nelegální práce umožnil panu Q. Z. v provozovně „Čínská restaurace“ na adrese Mariánská 202, Česká Lípa. Z obsahu spisového materiálu je pak zřejmé, že zjištění o tom, že jmenovaný Q. Z. vykonával práce v kuchyni uvedené restaurace dne 19.11.2012, kdy byla celním úřadem provedena kontrola. Nelegální práci podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Žalobce v podané žalobě namítal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve spise a že procesním postupem byl žalobce zkrácen na svých právech s tím, že správní orgán během řízení neprovedl svědeckou výpověď pana Q. Z.. Přitom tato svědecká výpověď je dle názoru žalobce klíčová pro řádné objasnění skutkové podstaty předmětného deliktu.

Pokud jde o skutková zjištění je z obsahu spisového materiálu zřejmé, že jak prvostupňový, tak žalovaný správní orgán, vycházeli jednak z listinných dokladů, jednak z výpovědi jednatele společnosti žalobce. Z protokolu o kontrole ze dne 21.11.2012, kterou provedl Celní úřad Česká Lípa v provozovně žalobce dne 19.11.2012 je zřejmé, že kontrolní orgán konstatoval, že v době kontroly vykonávaly v kuchyni restaurace pracovní činnost dvě osoby, B. G. a Q. Z.. Dále bylo konstatováno, že byla předložena neúplná pracovní smlouva bez podpisu zaměstnavatele, nebylo předloženo pracovní povolení ani informační karta. Kontrola byla uzavřena s tím, že je zde důvodné podezření o porušení zákona o zaměstnanosti – umožnění výkonu nelegální práce a nesplnění informační povinnosti. Ke kontrolnímu zjištění podal jednatel společnosti – B. G. vysvětlení, ve kterém uvedl, že Q. Z. pouze na

zkoušku pomáhal v kuchyni, pracovní povolení ani živnostenský list nemá, předložená pracovní smlouva je na zkoušku, pokud se cizinec osvědčí, smlouva se upraví.

Dalším dokladem, který byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí byl protokol o ústním jednání ze dne 20.5.2013, který byl sepsán v rámci zahájeného správního řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Z obsahu tohoto protokolu je zřejmé, že jednatel společnosti uvedl, že Q. Z. byl v restauraci jen na pár dnů na zkoušku, nevěděl, že s tím může být problém. Pár dnů se vyskytoval v kuchyni a nepracoval, pracoval jen jeden den, a to v den provedené kontroly. Nedával žádné zvláštní pokyny, když Q. Z. viděl, s něčím potřebuje pomoci, tak to udělal, tak jak to měl odkoukané z předcházejících dnů. Kdyby se osvědčil, tak by jmenovaného zaměstnal. K uvedené pracovní smlouvě pak sdělil, že mu řekl nějaký tlumočník, že je to potřeba, tak vzal tento doklad na úřad pro účely získání povolení k zaměstnání, tlumočník mu asi neřekl, že má smlouvu podepsat, již si to nepamatuje. Q. Z. docházel do restaurace kolem jedenácté hodiny, neboť k „odkoukání“ je nejvhodnější doba vždy kolem oběda. Oblečení měl jmenovaný své, nástroje a vše co bylo potřeba v kuchyni, bylo firemní.

Tyto skutečnosti, které jednak byly zjištěny celním úřadem, zejména pak skutečnosti, které uvedl sám výslovně jednatel společnosti žalobce jak ve vysvětlení ke kontrole, tak při ústním jednání u prvostupňového správního orgánu, byly podkladem pro posouzení jednání žalobce a důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí o uložení pokuty.

Je zřejmé, že tato skutková zjištění vychází především z výslovného sdělení a výslovného stanoviska jednatele společnosti a není zřejmé, v čem žalobce považuje vyjádření svého jednatele za nevěrohodné, neprůkazné či nedostatečné. Jiné podklady, než samotné tvrzení jednatele společnosti jak v průběhu kontroly, tak v průběhu správního řízení, v podstatě nebyly důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí. Je nutno zdůraznit, že žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, nenamítá nesprávné právní posouzení zjištěného stavu věci. Proto se soud nemůže touto otázkou zabývat, neboť by přezkoumával napadené rozhodnutí nad rámec v žalobě uplatněných námitek, což mu nepřísluší.

K tomu, co bylo výše uvedeno, je nutno konstatovat, že žalobce požadavek provést výslech svědka uplatnil až v podaném odvolání a ani v průběhu správního řízení ani v podané žalobě neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by výsledkem svědka měly být prokázány, resp., které by měly vyvracet vlastní vyjádření jednatele společnosti žalobce. Soud sdílí stanovisko žalovaného správního orgánu, že skutkový stav byl dostatečným způsobem zjištěn, když považuje za potřebné zopakovat, že tento skutkový stav popsal jednatel společnosti a ani soud nemá důvody k pochybnostem o pravdivosti jeho tvrzení.

Pro úplnost soud uvádí, že nesdílí stanovisko žalovaného správního orgánu o aplikaci ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož se v rámci odvolacího řízení přihlídko k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů jen tehdy, jde-li o skutečnosti nebo důkazy, které nemohl účastník řízení uplatnit dříve, když z judikatury vyplývá, že postup podle uvedeného ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu nepřichází v úvahu v případech správního trestání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 136/2012, 5 As 7/2011, oba dostupné na www.nssoud.cz) Přes tuto skutečnost je třeba přihlídnout k tomu, že je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný správní orgán se zabýval návrhem na provedení výslechu svědka i z hlediska věcného, když konstatoval, že dosud provedené důkazy považuje za dostatečně podložené důkazy, a to

zejména s odkazem na protokol o kontrole, vyjádření jednatele při kontrole a vyjádření jednatele v rámci správního řízení. Proto ani z tohoto důvodu soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů soud neshledal důvodnou ani námitku, v níž žalobce v obecné poloze konstatoval, že správní orgán vzal za základ skutkový stav, který nemá oporu ve spise. Naopak z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že veškeré podklady, které následně vedly správní orgány k vyvození sankční odpovědnosti, jsou ve spise založeny. Obdobně nebyla shledána důvodnou ani námitka, v níž žalobce obecně poukazoval na to, že procesním postupem byl zkrácen na svých právech. K této obecně uplatněné námitce je nutno shodně obecné poloze třeba konstatovat, že z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobce byl řádně vyrozuměn o zahájení správního řízení s poučením o svých právech navrhopat důkazy, činit jiné návrhy, vyjádřit se k podkladům, nahlížet do spisu. Následně byl žalobce vyrozuměn o ukončení dokazování a o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (vyrozumění ze dne 7.6.2013 čj: 30329/7.72/13/14.3.-2) a až teprve poté bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ze dne 24.6.2013. Je tedy zřejmé, že žalobci bylo umožněno, aby vykonával svá práva účastníka správního řízení, o svých právech byl žalobce správním orgánem řádně vyrozuměn. Protože žalobce netvrdí konkrétní porušení procesních práv - kromě nevyslechnutí svědka, se kterým se soud již vypořádal - neshledal soud důvodnou ani tuto námitku.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu